nende Hjem i andre Kanter af Byen. Tænk først paa Østerbro, der slet ikke har Gavn af „Paradiset“ paa Mariendalsvej.

„Solo“.

Frøken Anne Bruun

er bleven valgt til Medlem af Hovedbestyrelsen for Danmarks Lærerforening med 400 flere Stemmer end den nærmest følgende Lærer.

Et Spørgsmaal.

I Bladet af 6. f. M., som jeg først nu har faaet Lejlighed til at læse, har en Indsender under Mærket A. R. givet en Fremstilling af et sørgeligt Plejeforhold i et jysk Sogn, hvor 2 Gaardmandskoner var valgte til Tilsynshavende for Plejebørnene; som Følge af de Vanskeligheder, de har mødt, søger Oplysning om den Vej de skal gaa for at blive løste fra den Forpligtelse de har paataget sig — et Spørgsmaal, som Hr. Højesteretssagfører O. Johansen har besvaret med en Klarhed som, juridisk set, intet lader tilbage at ønske.

Det forekommer mig dog, at det i et Spørgsmaal som det omhandlede, ikke er den skrevne, men den uskrevne Lovs Paragrafer man skal ty til; og da maatte Svaret blive det: Du har slet ikke Lov til at gaa, i hvert Fald ikke før Du med en rolig Samvittighed kan sige, at det paaankede Forhold er ordnet saaledes at Du kan erklære Dig fuldtud tilfreds med Ordningen.

Naa man frivilligt paatager sig et Ansvar, det være ringe eller stort, saa bør man ikke gaa tilbage for den første Sten, der lægges en i Vejen, tværtimod, man ægges til at rydde Hindringerne bort og vise, at man er sig sit Ansvar bevidst baade overfor sig selv og andre — og i et Tilfælde som dette — først og fremmest overfor de værgeløse smaa.

Ellers har man handlet letsindigt ved at paatage sig et Ansvar, som der i det givne Øjeblik *maaske* ellers havde været bedre Hænder at lægge det i. Jeg vilde i dette Tilfælde ikke spørge: Hvorledes skal jeg blive fritaget for mit juridiske Ansvar, men: hvor skal jeg finde Støtte til at sætte min Villie igennem: at faa de smaa anbragt under betryggende Forhold.

Men skal den spørgende — som jo altsaa nu kender Loven af 1. Marts 1895 — være nødt til at gaa den Vej, denne anviser, saa kan det jo hænde, at mens Græsset gror, dør Horsemor. Hvorfor saa ikke straks gaa til Amtmanden og sige ham, at Samvittigheden byder en at gaa den korteste Vej mellem de to Punkter, fordi der — naar det ikke skal blive for sent — maa og skal handles straks.

O. B.

Fra Ind- og Udland.

Danmark.

Af Tjenestepigernes Blad, redigeret af Frk. Anette Jensen, er første Nummer udkommet. Det indeholder blandt andet en varmt skreven Artikel om „de mange Barnemord“, hvori Forf. hævder, at der altid bag denne unaturlige Gerning, som en Kvinde i Reglen kun gør, naar hun er ude af sig selv, staar en Mand, der har svigtet sin Faderpligt, og derfor ogsaa bør have sin Del af Straffen. Iøvrigt omhandler Bladet selvfølgelig de staaende Spørgsmaal om Forholdet mellem Herskab og Tyende. Grundtonen er denne: Lad os komme til at forhandle; dan en Husmoderforening, der vil optræde aabent og ærligt over for os.

Norge.

Paa sidste Aarsmøde i Landskvindestemmeretsforeningen vedtoges enstemmigt, at Foreningen skal arbejde for en fælles Demonstrationsdag.

Da der i Sommeren 1901 paatænkes afholdt et stort Kvindemøde i Kristiania, foreslog Formanden, at den første Demonstrationsdag falder sammen med dette.

Frankrig.

Den franske Handelsminister Millerand har valgt en Kvinde Mme Bonnevial, der tidligere har været Lærerinde og nu er Medarbejder ved „la Fronde“, til Medlem af det højeste Arbejderkammer.

England.

Den 13. Juni afholdtes i Queens-Hall i London et Massemøde af Kvinder for at protestere mod Krigen i Sydafrika. Følgende Resolution vedtoges næsten enstemmig:

„De paa dette Sted, fra alle Landets Dele, forsamlede Kvinder, protesterer imod den i Sydafrika herskende ulykkelige Krig, der hovedsagelig er en Følge af Regeringens slette Politik; den har allerede kostet os af døde, saarede og savnede mer end 20,000 af vore bedste Soldater og Millioner af de ved det britiske Folks Sved og Møje sammensparede Penge, og den bringer to smaa Stater fuldstændig Ruin.“

Det tabte Paradis

Vi laaner af den udødelige „Peder Paars„ en Skildring af huslig Lykke paa hans Tid.

— — — — — — — — — — —

Tænk kuns, Herr Foged, tænk, hvad Eder møde vil,
om I begynder Krig; det er jo ingen Spil.
Betragt, hvad Herlighed I udi Fredstid nyder:
Jer Gryde kaager da hver Øjeblik og syder;
Jer intet fattes; ja jer Seng er altid reedt;
Jert Bord, om I saa vil, kan altid være breedt;
Jeg ligne kan med Jer ey Konge eller Keyser:
Saa snart om Morgenen I Jer af Sengen reyser,
Jer Kone spørger Jer: hvor lever du min Soel?
Hun gir Jer Brændevin paa Sengen paa en Stoel.
Hun, mens I sover end, er allerede oppe,
Jer Mad at lave til, Jer Tobakspibe stoppe;
Saasnart I smøget har Jer Pibe, I da faar
Jer reven Øllebrød, og derpaa nok en Taar.
Paa Eders Loybænk da I nok en Time sover:
Jer ingen vække tør, Jer Kone derfor lover;
Hver Mand i Huset da paa Hosesokker gaaer,
At nyse, snyde sig, jo ingen understaar.
I sover, indtil I Tallerkner hører klinge,
Indtil I høre kan Madklokken for jer ringe:
Da rejser I Jer op og strækker Jere Been;
At sætte Mad paa Bord Jer Kone er ey seen,
Hun seer, I hungrig er; hun beder *Eders *)* Sønner
At de for Maaltid ey vil læse lange Bønner.
Om I at røre Arm og Haand er alt for lad,
Hun med sin egen Haand i Munden gi'r Jer Mad.
Naar I Jer Middagssøvn har sovet, kan I spille
En Lanter, om I vil, med Eders Datter Nille.
Naar I er deraf kied, I Grete har paa Skiød,
Jer Kone midlertid tillaver Eders Grød.

— — — — — — — — — — —

Kvindelige Embedsmænd i det preussiske Fængselsvæsen.

„Kvinden og Samfundet“ har flere Gange gjort opmærksom paa, at Tyskland har indset Nytten og Nødvendigheden af at der ansættes *kvindelige Fabrikinspektører*, fordi Erfaringen viser, at Arbejderskerne lettere kommer til disse med deres Ønsker eller Klager end til Mænd. Nylig har jo ogsaa Preussen slaaet ind paa denne Vej.

Mindre bekendt er det maaske, at i Preussen ansættes Kvinder efter en ganske anden Maalestok ved Fænglerne, end her i Danmark.

Vi har her ganske vist ogsaa Opsynskoner, men i Preussen er man saa vidt, at man har *oprettet Uddannelseskursus* for de Kvinder, der søger saadanne Stillinger. Der er nedsat en „Kommission zur Ausbildung von Gefängnisaufseherinnen“, og Formand for den er Præsidenten for „das Reichsversicherungsamt“. Lønnen for en kvindelig Opsynshavende er 700 Reichsmark, stigende til 900 Rmk. samt fri Bolig eller en Huslejegodtgørelse fra 100 til 270 Rmk. Den heldigste Bestemmelse er, at der *gives Avancement for Dygtighederne.* Stillingen som Overopsynshavende, „Husmoder“ o. lign. lønnes med indtil 1500 Rmk. og en større Lejlighed.

Ja selv de højere Stillinger ved Kvindefængslerne staar aabne for Kvinderne. I Breslau er der allerede for ca. 4 Aar siden ansat en Dame som „Strafanstaltsoberin“, og da dette Forsøg viste sig i alle Maader heldigt, ansatte man kort efter ved Aabningen af et nyt Fængsel i samme By ogsaa her en Dame. Begge Damer er højtdannede og ansete Personligheder, og Stillingerne er efter baade tyske og danske Forhold særdeles vellønnede. Gagen er 2700 Reichsmark foruden fri Bolig og Have.

Alle de her nævnte Stillinger er desuden pensionsberettigede.

(Efter „Die Frau“.)

*) Udhævet af Red.

Rettelser.

Under vor amerikanske Medarbejders Artikel i forrige Nummer om Børnebiblioteker, er der ved en Fejltagelse kommet til at staa *Bm.* som Mærke i Stedet for *B. M.*

Houten Clara.

Efter Henri Conscience ved *Julie Meyn.*

(Fortsat).

Snart efter aabnedes Døren, og en gammel Kvinde tittede ind. Grevinden, der var sunken ned i en Lænestol, fløj op, greb sin Duennas Haand og trak hende hen til Vinduet. Derpaa hviskede hun neppe hørlig:

„Naa, Ines, kære gode Ines, har du opdaget noget? Ved du, hvor Anna Canteels er bleven af?“

„Ja, Sennora, og jeg ved mere endda.“

„Hvad? Hvordan? — Skulde det være muligt. —“

„Himlen ske Tak, jeg ved ogsaa, hvor *hun* er.“

Grevinden skælvede, og et henrykt Smil opklarede hendes Ansigt.

„Tal dog! Lad mig støtte mig til dig. Nej, jeg fejler ikke noget, pin mig blot ikke, men tal.“

„Sennora, hører I Sang? Det er de forældreløse Pigebørn i Nabohuset.“

„Ja, jeg hører dem; men hvad mener du? for Guds Skyld, tal!“

„*Hun* er iblandt dem. Hendes Stemme er en af dem, som I hører.“

„Alle Helgene, er det muligt!“

Et Udtryk af uudsigelig Glæde udbredte sig over Grevindens Træk. I nogle Øjeblikke stod hun henrykt lyttende til de barnlige Stemmer. Da de tav, greb hun Duennaens Haand: „Sæt dig hos mig, kæreste Ines, og fortæl mig alt, men hurtig.“

„Ja, jeg fandt altsaa Anna Canteels. Hun græd bitterlig, da hun kendte mig, og tilstod alt. I de første

Karma

af

Paul Carus, Chicago.

(Oversat efter Ethische Kultur.)

Tanken om den moralske Samfundsfølelse bliver udviklet paa en smuk Maade i en buddhaistisk Legende, som findes i ovenstaaende Fortælling. „Karma“ er Indbegrebet af alle de Gerninger — gode og onde — som Mennesket har udført saa vel i dette Liv som i tidligere Tilværelsesformer.

I Følge Karmas Lov fører alle slette Handlinger til Tilintetgørelse, alle gode Gerninger fører til Livet. Derfor gives der en Afslutning for enhver slet Handling, men der findes ingen Afslutning for de gode Handlingers Liv. Den ringeste gode Gerning bærer Frugt.

Denne Tanke bliver nu gjort klar for Læseren gennem følgende Legende om Røveren *Kandata:*

„Kandata var i Helvede og var fordømt. Paa hans Bønner om dog at blive befriet for denne Helvedeskval, svarer Buddha:

„Kandata, hvis du nogen Sinde har udført en medfølende Kærlighedsgerning, saa vil den nu hjælpe til at løfte dig ud af din Pinsel. Men du kan kun finde Frelse, naar de unævnelige Smerter, som du lider paa Grund af dine slette Handlinger, luttrer dig, naar Selvbedraget viger aldeles fra dig, og naar du er renset for Forfængelighed, Begærlighed og Misundelse.“

Kandata tav, thi han havde altid været ondskabsfuld og grusom; men Tathogota, den hellige Buddha, saa i sin Alvidenhed alle de Gerninger, som den elendige havde begaaet i sit jordiske Liv, og han blev var, at Røveren en Gang havde set en Edderkop krybe paa Jorden og havde skaanet den, fordi han tænkte ved sig selv: Jeg vil ikke træde Edderkoppen ihjel med min Fod; den er uskadelig og gør ingen Fortræd. —

Buddha saa, fuld af Medynk, paa Kandatas Kvaler og sendte Edderkoppen ned til ham i Helvede ved en af dens Traade, og Edderkoppen sagde til ham:

„Grib fat i Traaden og stig opad!“

Edderkoppen løb saa tilbage og Kandata gjorde store Anstrengelser for at følge den — og det lykkedes. Traaden var saa stærk, at den holdt, og Kandata klattrede højere og højere til Vejrs. Da følte han, at Traaden blev stram og rystede. Hans Lidelsesfæller havde set ham og begyndte at følge efter ham. Da han opdagede dette, at andre klatrede efter ham, blev han forskrækket. Han tænkte paa, hvor tynd Traaden var, og lagde Mærke til, hvorledes den rakte sig under den forøgede Vægt; dog var Spindet elastisk og syntes stærkt nok til at kunne bære alle. Kandata havde hidtil kun set opad; nu saa han tilbage og neden under sig saa han, følgende tæt i Hælene paa ham, en talløs Mængde af Helvedes Beboere. Umuligt, tænkte han, dette svage Spind kan ikke bære Vægten af en saadan Masse, og i bævende Angst for sin egen Skæbne raabte han højt:

„Slip Edderkoppens Traad, den er min!“ I det Øjeblik, han havde udstødt Ordet „*min*“, brast, Traaden og Kandata faldt tilbage, ned i Helvede.

Den Hjælp, som bliver tildelt *Een*, kommer ogsaa en anden til gode, ganske som *Eens* Fordærvelse skader andre.

Selvbedraget var endnu ikke veget fra Kandata. Han kendte endnu ikke den oprigtige Længsels vidunderlige Kraft til at hæve sig opad og til at betræde Retskaffenhedens hellige Sti.

Selv om vor oprigtige Stræben gerne kun er svag som Edderkoppens Spind, saa kan den dog bære Millioner. Og jo flere, der stiger opad, desto lettere bliver det for hver enkelt at hæve sig endnu højere. Men saa snart der i Menneskets Hjerte opstaar den Tanke: dette er mit; Retskaffenhedens Vel-